

Бербертъ направи ново церемонно привѣтствіе и послѣдова:

«Гостинникътъ Инесъ Пересъ неудържимъ защитникъ на привилегіи, разболѣ са като сотникъ на копіюносци, по причина на дневнытъ му и нощны трудове за да пази града и палата. Масторъ Трухильо шевачтъ, съсѣдтъ му, разболѣ са повече и се е боленъ . . . найподиръ, кой имъ е кривъ . . . грѣшката е тѣхна, самы си го търсахъ; но азъ който друго не търсѣх освѣнъ да си стои спокойенъ въ дугеня си, азъ истеглихъ товара на сичката тѣзи сцена, истеглихмы ный азъ и сънародниците ми! Найнапредъ поискахъ отъ Съвѣтытъ нова дань, и тѣ, като състояхъ само отъ Испанцы, рѣшихъ да са събере тя отъ Маврытъ, защото сж поработны, позанаятчи и поискусны отъ другытъ; духътъ плаща голѣма дань въ туй мѣсто.

— Ще сте были, господине берберю, единъ отъ найтежко обложенытъ съ данъта, рече капетанинътъ привѣтливо.

— Да, и туй отъ една страна благодари самолюбіето, но отъ друга испраздня кесіята! двойны даноцы, двойно плащанье за занаятъ . . . безъ да смѣтамъ че въ разстояніе на двѣ години лично азъ истеглихъ сичкытъ видове гоненія. Инквизиціята не ма остави нито единъ день да си починъ; принуждаваше ма да оставямъ полуобръснхты брадытъ на онѣзи конто бръсняхъ за да отидъ да са представѣж предъ нѣкои нейны членове и да дамъ отговоръ на нѣкои обвиненія въ съзаклетничество, въ ересъ, и найвече въ магія Наистина не можахъ вече да търпѣхъ. Направихъ едно голѣмо рѣшеніе; имамъ роднина въ Мадритъ. человекъ на почетъ Андрея Казолета, на когото жената ми е стрикова, Казолета, придворенъ миропродавецъ, нищо повече; намыслихъ слѣдователно да отидъ да са съдружъ съ него, и да напуснъ сичко въ Пампелуна. Дума, и дѣло зехъ племенницата си отъ гостинницата на Златото Слънце, дѣто я бѣхъ далъ за слугиня, продадохъ си дугеня, найдобрия и най-посѣщаванныя . . . за двѣтъ